

Arrest

nr. 209 118 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 6 januari 2016 asiel aan. Op 12 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U bent afkomstig uit het dorp Nahr-e-Kalan, gelegen in het district Qarabagh in de provincie Kabul. U bent soenniet.

Toen u ongeveer vijf jaar oud was, verhuisde u met uw moeder en twee broers naar Now Khar, gelegen het district Nowshera in de provincie Khyber Pakhtunkhwa in Pakistan. Uw vader werkte voor de taliban voor uw vertrek. Omdat hij niet meer voor de taliban wilde werken, werd hij meegenomen uit uw huis. Uw broer, N. (...), probeerde te verhinderen dat uw vader werd meegenomen. Hij sprong voor de wagen waarin de leden van de taliban uw vader wilden meenemen en hij kwam onder de auto terecht. Uw broer werd naar het ziekenhuis gebracht, maar omdat ze hem daar niet konden opereren, raadden ze uw moeder aan met hem naar Pakistan te gaan.

Na ongeveer vier maanden was uw broer aan de beterhand. Uw moeder had nog geen informatie over uw vader, waardoor ze besliste in Pakistan te blijven. In juli 2010 was er een overstroming in het dorp waar u woonde, waardoor u gescheiden raakte van uw familie. U vluchtte naar de bergen en toen u terug in het dorp kwam, zag u dat uw huis overstroomd was. Er was geen spoor van uw familieleden. U ging naar hen op zoek en deed aankondigingen in de bazaar en in de moskee. Tot op vandaag heeft u nog geen informatie over uw familie.

Na de overstroming overnachtte u in de moskee of op andere plaatsen. U werd ongeveer vier of vijf keer lastig gevallen door de politie. De imam van de moskee raadde u aan om Pakistan te verlaten en uw toekomst ergens anders uit te bouwen.

Met een smokkelaar ging u naar Iran, waar u ongeveer vijf jaar verbleef. U werkte gedurende twee maanden in de bouw, waarna u begon te werken in een kippenboerderij. U woonde in een kamer in de kippenboerderij met vier andere mannen. Op een dag werd u opgepakt door de politie en meegenomen naar een huis. U werd daar ongeveer acht dagen vastgehouden. U werd geslagen en u was bang dat ze u naar Syrië zouden sturen om te vechten. U werd vrijgelaten en u regelde dezelfde dag uw reis uit Iran.

U verliet Iran eind november 2015 en na een reis van ongeveer 33 of 34 dagen kwam u aan in België op 28 december 2015. Op 6 januari 2016 vroeg u asiel aan.

U legt geen documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 12/12/2017, p. 2; CGVS 13/02/2018, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een

asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie voor zijn vertrek uit Afghanistan of regio van herkomst, moet worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk verbleven heeft in een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld niet op de hoogte bent van adressen in Iran. Toen u gevraagd werd naar het adres waar u woonde in Iran zei u immers dat er daar geen adres is (CGVS 13/02/2018, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er, in tegenstelling tot Afghanistan, Iran wel exacte adressen gebruikt. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u het zelf niet weet van andere plaatsen, maar dat u geen nummer zag in de kippenboerderij waar u verbleef (CGVS 13/02/2018, p. 6). Toen u gevraagd werd in welke straat de boerderij lag, verklaarde u dat er geen straat was, maar dat het een dorp was waar de kippenboerderij lag waar u verbleef (CGVS 13/02/2018, p. 6). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt blijkt echter duidelijk dat er in Iran zowel straatnamen als huisnummers worden gebruikt in adressen (zie administratief dossier). Dat u niet weet dat er in Iran exacte adressen worden gehanteerd, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf op de helling.

Verder weet u weinig over de economische situatie in Iran. Zo verklaarde u dat de economische situatie in Iran goed was en dat u daar alle producten kon kopen (CGVS 13/02/2018, p. 7). Gevraagd of er sommige producten waren die u niet kon kopen, verklaarde u dat u het niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat in de periode waarin u in Iran verbleef, levensmiddelen een enorme prijsstijging kenden ten gevolge van economische sancties die door Westerse landen werden opgelegd (zie administratief dossier). Hierdoor gingen de prijzen van onder andere melk, fruit en vlees de hoogte in, waardoor het in sommige winkels niet meer verkrijgbaar was. Ook een aantal geneesmiddelen waren niet meer beschikbaar. Uw verklaring dat u steeds op de kippenboerderij verbleef is niet afdoende (CGVS 13/02/2018, p. 12). Zelfs als u zelf geen inkopen zou doen, zou u minstens moeten weten waarom er bepaalde producten niet meer op tafel kwamen. Bovendien verklaarde u niets te weten over de zogenaamde kippen crisis in Iran (CGVS 13/02/2018, p. 7). U verklaarde dat u niet wist wanneer het gebeurde en dat u het zelf niet meemaakte (CGVS 13/02/2018, p. 7). Uit informatie die het CGVS ter beschikking heeft blijkt echter dat de prijzen van kip zodanig de hoogte in gingen, dat er sprake was van een kippen crisis (zie administratief dossier). Aangezien u zelf in de kippensector werkte ten tijde van deze crisis, is het niet aannemelijk dat u hier helemaal niets over zou weten. Deze elementen ondergraven bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran.

Voorts was u niet op de hoogte van de registratieprocedure voor Afghanen in Iran. U werd gevraagd wat de naam is voor een verblijfskaart voor Afghanen in Iran, waarop u antwoordde dat u zelf geen moeite had gedaan om documenten te krijgen, en dat de Afghanen bij u in de kippenboerderij ook geen documenten hadden (CGVS 13/02/2018, p. 8). Gevraagd wat de naam van dergelijke kaart was, verklaarde u dat u het niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 8). U zei tevens geen Afghanen te kennen met een verblijfskaart (CGVS 13/02/2018, p. 8). Er werd gepolst op welke manier u aan een kaart zou kunnen komen, waarop u verklaarde dat het wordt aangekondigd door de overheid wanneer men een kaart kan afhalen, maar dat u niets hoorde (CGVS 13/02/2018, p. 8). Gevraagd hoe de overheid het laat weten, verklaarde u dat het via de tv en het nieuws wordt verspreid, maar u weet niet over andere manieren (CGVS 13/02/2018, p. 8). Op de vraag of een verblijfskaart altijd geldig is of niet, antwoordde u dat u geen kaart had, dus dat u het niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de registratieprocedure amayesh- wordt genoemd en dat deze kaarten moeten worden hernieuwd (zie administratief dossier). Het klopt inderdaad dat de hernieuwing van verblijfskaarten onder andere via de televisie wordt aangekondigd. Dat u echter niet weet wat de naam van een verblijfskaart voor Afghanen in Iran is, is weinig aannemelijk in het bijzonder omdat u verklaarde dat er in de kippenboerderij uitsluitend Afghanen werkten (CGVS 13/02/2018, p. 7, 9). Er wordt niet van u verwacht dat u precies weet hoe de hele registratieprocedure verloopt, maar u zou minstens op de hoogte moeten zijn van de naam aangezien u vijf jaar in Iran zou hebben verbleven. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u vooral in de kippenboerderij was, dat de grote baas met de ploegbaas sprak en dat u verder met niemand anders contact had (CGVS 13/02/2018, p. 8). Dit is echter geen afdoende uitleg om te verklaren waarom u hier niet meer over kan vertellen, temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u wel buiten de kippenboerderij bent geweest, met name om af en toe kledij te komen, toen u ziek was, en toen u enkele maanden elders werkte (CGVS 13/02/2018, p. 6, p. 10). Dit

element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran verder op de helling.

Volgens uw verklaringen had u geen documenten om te werken in Iran (CGVS 12/12/2017, p. 16). U zei dat het standaard was voor Afghanen om geen documenten te hebben, dat het hetzelfde was voor iedereen (CGVS 12/12/2017, p. 16). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is het zo dat men een werkvergunning nodig heeft om legaal te kunnen werken in Iran (zie administratief dossier). Het klopt dat veel Afghanen op de zwarte markt worden tewerkgesteld (zie administratief dossier). Gevraagd of er controles waren op het werk, verklaarde u dat dit niet het geval was (CGVS 13/02/2018, p. 8). Toen u de vraag werd gesteld of uw baas had verteld wat u moest doen in het geval er een controle zou komen, verklaarde u dat er nooit een controle is geweest (CGVS 13/02/2018, p. 8). Op de vraag of er een probleem voor u zou zijn in het geval er een controle zou komen, antwoordde u dat er mannen bij de poort kwamen als er kippen waren in de boerderij, en dat enkel de ploegbaas met hen mocht spreken (CGVS 13/02/2018, p. 8). U zei dat u niet aan de poort mocht komen als er iemand was (CGVS 13/02/2018, p. 8). Gevraagd of het een probleem was dat u werkte zonder documenten, beweerde u dat het binnen de boerderij geen probleem was, maar dat wanneer men buiten de boerderij werd tegengehouden wel een probleem was (CGVS 13/02/2018, p. 9). U verklaarde bovendien dat er politie naar de boerderij kwam (CGVS 13/02/2018, p. 9). Volgens uw verklaringen kon de politie de Afghanen zien die er werkten, en dat ook zij geen documenten hadden (CGVS 13/02/2018, p. 9). Het is echter weinig aannemelijk dat u niets weet over controles bij bedrijven, in het bijzonder omdat u verklaarde te werken zonder werkvergunning (CGVS 12/12/2017, p. 16). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat de Iraanse overheid controles op zwartwerk aanscherpte in de periode dat u werkzaam was in de kippenboerderij (zie administratief dossier). Het is mogelijk dat er in die vijf jaar dat u werkzaam was in Iran geen controle plaatsvond in het bedrijf waar u werkte. Dit neemt echter niet weg dat u wel zou moeten weten dat er controles zijn op illegale werknemers en kan er verwacht worden dat de baas van het bedrijf waar u werkte richtlijnen had indien er toch een controle zou komen, in het bijzonder omdat u verklaarde dat er alleen maar Afghanen werkten in het bedrijf en niemand documenten had (CGVS 13/02/2018, p. 7, 9). Dat u verklaarde hier niets over te weten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran. Dat u uitgebreid kan vertellen over het werk dat u deed in de kippenboerderij (CGVS 12/12/2017, p. 15-16) doet hier geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, aangezien u dit beroep ook elders kon uitoefenen.

Daarnaast werden u vragen gesteld over deportaties uit Iran naar Afghanistan. Zo verklaarde u dat er Afghanen worden teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS 13/02/2018, p. 9). Gevraagd om meer te vertellen zei u dat Afghanen zich lieten registreren om terug te keren naar Afghanistan (CGVS 13/02/2018, p. 9). Gepeild naar nog meer details herhaalde u dat ze worden geregistreerd en dat ze dan terugkeren (CGVS 13/02/2018, p. 10). U verklaarde dat ze dit gebeurde op vrijwillige basis (CGVS 13/02/2018, p. 10). Op de vraag of Afghanen werden teruggestuurd naar Afghanistan zonder dat ze het wilden, verklaarde u dat ze gedwongen worden gestuurd naar het gevecht in Syrië en Irak (CGVS 13/02/2018, p. 10). Het klopt inderdaad dat er Afghanen zijn in Iran die vrijwillig terugkeren naar Afghanistan, en dat daar een soort van registratie voor bestaat (zie administratief dossier). Er is echter ook sprake van gedwongen terugkeer naar Afghanistan, voornamelijk voor Afghanen die niet geregistreerd zijn (zie administratief dossier). Aangezien u zelf in Iran verbleef als niet-geregistreerde Afghaan, is het weinig aannemelijk dat u de risico's niet kent van uw verblijf in Iran zonder geldige documenten. Dat sommige mensen naar Syrië worden gestuurd klopt inderdaad, maar er kan ook worden verwacht dat u op de hoogte bent van deportaties naar Afghanistan. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijf in Iran verder op de helling.

Voorts kan u het CGVS weinig informatie geven over uw verklaring dat er mensen naar Syrië en Irak werden gestuurd (CGVS 12/12/2017, p. 17; CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd om meer te vertellen hierover, verklaarde u dat men een training krijgt wanneer men wordt opgepakt, en dat ze dan naar een plaats worden gebracht om te vechten (CGVS 13/02/2018, p. 10). U verklaarde dat ze ook u hadden opgepakt, maar dat u ontsnapte (CGVS 13/02/2018, p. 10). U verklaarde niet te weten waar deze trainingen plaatsvinden, en u bent niet op de hoogte van de naam die wordt gegeven aan mensen die naar Syrië werden gestuurd (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gepolst naar de reden waarvoor ze moesten vechten, beweerde u dat u het niet wist waarvoor of voor wie er moest gevochten worden (CGVS 13/02/2018, p. 10). U zei dat ze werden meegenomen om daar te vechten (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd ten slotte aan welke kant ze moesten vechten zei u dat ze naar de grens werden gebracht om daar te vechten, maar dat u zelf niet ging en het daarom niet weet (CGVS 13/02/2018, p. 10). Dat u naast het feit dat er soms mensen naar Syrië worden gestuurd verder niets anders weet hierover, is weinig aannemelijk. U verklaarde dat de teamleider u had verteld dat dit soms gebeurde (CGVS

12/12/2017, p. 17), maar dan kan ook verwacht worden dat u meer informatie zou hebben hierover. Volgens informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat deze groep mensen Liwa Fatemyoun heet, en dat het voornamelijk gaat over sjiieten die hiervoor worden gerekruteerd (zie administratief dossier). Aangezien u vijf jaar in Iran heeft verbleven, kan minstens worden verwacht dat u zou weten over de naam en over het feit dat voornamelijk sjiieten werden gerekruteerd, zeker aangezien u zelf soenniet bent (CGVS 12/12/2017, p. 4). Dat u niet meer weet hierover behalve loutere feit dat Afghanen naar Syrië worden gestuurd tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran eens te meer aan.

Wat de Iraanse kalender en Iraanse feestdagen betreft, blijkt u ook hier weinig over te weten. Zo werd u gevraagd welke feestdagen er zijn in Iran die niet door Afghanen worden gevierd, waarop u antwoordde dat u het niet wist omdat u geen feesten vierde in Iran (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd wanneer de dag van de revolutie wordt gevierd in Iran, zei u dat Nieuwjaar goed gevierd wordt daar (CGVS 13/02/2018, p. 10). De vraag herhaald zei u dat u enkel wist dat mensen op zondag uitstappen deden, maar dat u de dagen niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat op 22 Bahman de dag van de revolutie wordt herdacht met een feest dat enkele dagen duurt (zie administratief dossier). Gelet op het feit dat u vijf jaar in Iran zou hebben verbleven, kan worden aangenomen dat u weet over het bestaan van deze feestdag, temeer daar de eigenaar van de kippenboerderij waar u zou gewerkt hebben een Iraniër zou zijn (CGVS 13/02/2018, p. 9). Dat dit niet het geval is ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verblijf in Iran. Ook uw kennis over de kalender is erg beperkt. Als antwoord op de vraag welke maanden er zijn in de Iraanse kalender, antwoordde u "die twaalf maanden" (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd naar de namen van de maanden, somde u op: hamal, saur, saratan, jauza, dalwa (CGVS 13/02/2018, p. 10). Of dit namen zijn van de Iraanse kalender of van een andere kalender, weet u niet. U zei dat het enkel tussen u gebruikt werd, en dat u niet naar school ging om de andere dingen te weten (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gepeild van welke kalender de maanden waren die u opnoemde, zei u dat het van de Dari kalender is (CGVS 13/02/2018, p. 11). Op de vraag of de namen van de Iraanse kalender dezelfde zijn of anders, verklaarde u dat het zou kunnen dat het hetzelfde is (CGVS 13/02/2018, p. 11). Aangezien u verklaarde gedurende vijf jaar in Iran te hebben gewoond, zou u minstens op de hoogte moeten zijn van het feit dat er in Iran een andere kalender wordt gebruikt met andere maanden (zie administratief dossier). Dat u verklaarde niet te weten of de kalender dezelfde is of niet, is niet aannemelijk indien u inderdaad vijf jaar in Iran verbleef. Dit element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran.

Voorts verklaarde u dat u televisie keek wanneer u in Iran verbleef (CGVS 13/02/2018, p. 7). Gevraagd naar welke zenders u keek zei u Lamar en Tolo, en dat u enkel die twee zenders kon zien in Iran (CGVS 13/02/2018, p. 11). Volgens uw verklaringen zijn dit Afgaanse televisiezenders (CGVS 13/02/2018, p. 11), wat klopt met de informatie die op het CGVS beschikbaar is. Gevraagd welke Iraanse televisiezenders er zijn zei u dat u niet keek naar de Iraanse zenders, dus dat u het niet weet (CGVS 13/02/2018, p. 11). Het is inderdaad aannemelijk dat u voornamelijk naar Afgaanse televisie keek, maar dat neemt niet weg dat u op de hoogte zou moeten zijn van Iraanse televisiezenders, in het bijzonder omdat u verklaarde een televisie ter beschikking te hebben (CGVS 13/02/2018, p. 7). Dat u dit niet weet trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran verder in twijfel.

Ten slotte kan u het CGVS geen informatie geven over de ordediensten in Iran. Gevraagd welke ordediensten er zijn, verklaarde u dat u vooral in de kippenboerderij woonde en dat u nergens anders bent geweest (CGVS 13/02/2018, p. 11). U zei dat u enkel bezig was met uw werk en dat u niet weet over de andere dingen daar (CGVS 13/02/2018, p. 11). U weet niet wat bassidj is en u kent sepah evenmin (CGVS 13/02/2018, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Iraanse revolutionaire garde (sepah) en zijn paramilitaire vleugel (bassidj) veel macht hebben in Iran (zie administratief dossier). De bassidj is een vrijwillige paramilitaire organisatie die in elke tak van de samenleving actief is en toeziet op de binnenlandse veiligheid (zie administratief dossier). Als u vijf jaar in Iran zou hebben verbleven, dan zou u minstens moeten weten wat de naam bassidj en sepah zijn als ze u genoemd worden. Dat u zelfs niet over deze basiskennis beschikt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran.

Dat u wel weet dat u geen simkaart kan kopen in Iran (CGVS 12/12/2017, p. 16) en dat u zonder verblijfskaart niet in openbare ziekenhuizen terecht kon voor medische hulp (CGVS 13/02/2018, p. 7) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Iran.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gedurende vijf jaar voor uw vertrek naar België in de stad Barajan in de provincie Bushehr in Iran te hebben verbleven. U geeft met andere woorden geen zicht op uw werkelijke verblijfplaats voor uw komst naar Europa. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Iran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen (en buiten) Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 12 december 2017 en 13 februari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor en op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen (CGVS 13/02/2018, p. 10, 12). U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u correcte informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Tijdens het gehoor werd u erop gewezen dat u het CGVS weinig informatie kon verschaffen over het leven als Afgaan in Iran en werd u uitgelegd dat er daardoor getwijfeld werd aan uw verklaring dat u vijf jaar in Iran heeft verbleven (CGVS 13/02/2018, p. 10). Hierop antwoordde u dat u geen uitstapjes maakte om dingen te bezichtigen, en dat u enkel werkte, sliep en af en toe kledij kocht (CGVS 13/02/2018, p. 10). Hierna werden u nog een aantal vragen gesteld, waardoor u zou kunnen aantonen dat u werkelijk vijf jaar in Iran heeft verbleven (CGVS 13/02/2018, p. 10-11). Vervolgens werd u opnieuw geconfronteerd met het feit dat u het CGVS nog niet heeft kunnen overtuigen van uw verblijf in Iran voor uw komst naar België (CGVS 13/02/2018, p. 12). U verklaarde dat u daar in die vijf jaar effectief bent geweest in de kippenboerderij (CGVS 13/02/2018, p. 12). U zei dat u daar een kamer had om te slapen

en dat u nergens geweest bent, waardoor u niet op de hoogte zou zijn van bepaalde dingen (CGVS 13/02/2018, p. 12). Na een korte pauze werd u duidelijk gemaakt dat u er nog niet in geslaagd was enig zicht te geven op uw laatste verblijfplaats voor uw komst naar België, en dat het essentieel is om te weten waar u wel verbleef gedurende deze vijf jaar (CGVS 13/02/2018, p. 12). U herhaalde dat u altijd op de kippenboerderij verbleef, en u zei dat u gedurende vijf maanden niet aan de poort was geweest (CGVS 13/02/2018, p. 12). U zei dat u altijd werkte en dan naar uw kamer ging (CGVS 13/02/2018, p. 12). U werd de mogelijkheid geboden om te overleggen met uw advocaat, wat u afsloeg (CGVS 13/02/2018, p. 12). Uw opmerking dat u voornamelijk op de kippenboerderij heeft verbleven is geen afdoende uitleg om te verklaren waarom u amper informatie heeft over het leven als Afghaan in Iran, in het bijzonder omdat u omringd werd door andere Afghanen, en gezien u de kippenboerderij wel zou hebben verlaten, onder meer om kledij te kopen (CGVS 13/02/2018, p. 10), en toen u ziek was, en om gedurende enkele maanden elders te werken (CGVS 13/02/2018, p. 6). Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Iran.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen omdat : Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Verzoek heeft sinds aanvang van de procedure duidelijk zijn problemen uiteen gezet, vooral met betrekking tot zijn vader (toen hij nog zeer klein was), de vlucht naar het buitenland en het gegeven dat hij volledig alleen is komen te vallen!

Het commissariaat verwijt verzoeker onvoldoende samenwerking of medewerking te hebben verleend tijdens de procedure.

Verzoeker betwist het echter en heeft steeds volle medewerking verleent aan het verhoor de gestelde vragen en geantwoord op de concrete vragen welke gesteld werden.

Verzoeker heeft vanaf dag één aangegeven dat hij als wees geen enkele familie heeft, geen enkele mogelijkheid heeft iemand te contacteren en volledig op zichzelf is toegewezen. Verzoeker is dan ook zeer open en correct geweest.

Verzoeker kwam bovendien in België toe toen hij vrij jong was (20 jaar), dit na reeds jaren alleen te hebben moeten overleven, dit van bij het verlies van zijn familie tijdens overstromingen in Pakistan, welke het leven voor deze jonge Afghaan bijzonder moeilijk heeft gemaakt.

Verzoeker, heeft zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat hij gelet op de problemen die hij aldaar ondervonden heeft.

Verzoeker heeft een volledig beeld willen verschaffen van zijn leven en zijn problemen. Als men de moeite neemt om het geheel te analyseren, dan zal men vaststellen dat het relaas geen noemenswaardige tegenstrijdigheden bevat, dit ondanks 2 uitgebreide verhoren. Verzoeker begrijpt dan ook niet dat hem een gebrek aan medewerking kan worden verweten daar waar hij op twee verhoren stipt aanwezig was en alle vragen heeft mogen beantwoorden.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom hij zijn land diende te ontvluchten. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging.

De algemene situatie in Afghanistan is uitermate gekend voor het commissariaat welke beschikt over verschillende internationale rapporten, een eigen studiedienst voor de analyse van de risico's en kan dus perfect de algemene sfeer en veiligheid van een regio inschatten, ook al wenst zij dat soms te minimaliseren.

Vervolging hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. De problemen die verzoeker ondervond zijn geen verzinsel maar een doorleefd geheel van elementen, welke gelet op de jonge leeftijd waarop alles zich heeft voorgedaan, zeer traumatisch en desoriënterend gewerkt hebben.

Het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak, maar verzoeker heeft zijn best gedaan, rekening houdende met zijn opleiding en achtergrond om alle gegevens aan te leveren noodzakelijk om verzoeker te erkennen. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in

eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen. Bovendien worden zij vaak op de lange weg naar hier door allerlei (duistere) personen geadviseerd welke achteraf blijken geen goede raadgevers te zijn geweest.

Verzoeker heeft gedetailleerde informatie gegeven, geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS.

Het CGVS heeft de plicht om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag op grond van enkele beweerde incoherenties en onduidelijkheden, maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen.

Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het CGVS niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van de asielaanvraag maar eerder redenen zocht om een weigeringsbeslissingen te bevestigen.

Het CGVS denkt, leest en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong en meer in het bijzonder het gebied waar verzoeker woonachtig was en zijn etnische afkomst.

Verzoeker is formeel, hij verliet zijn land omwille van een gegronde vrees voor vervolging en problemen evenals de onmogelijkheid terug te keren omwille van de veruiterlijkte problemen.

Het CGVS meent verschillende punten te kunnen weerhouden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking moet komen voor internationale bescherming.

Verzoeker zal alle punten overlopen om aan te tonen dat deze redenen op zich individueel maar ook samen geen reden zijn om verzoeker de internationale bescherming te ontfangen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Verzoeker kan uiteraard niet instemmen met deze zeer beperkte zienswijze. Verzoeker verloor op jonge leeftijd zijn vader en vertrok (zonder enige inspraak) uit Afghanistan om zijn broer bij te staan in verband met de gevolgen van de aanrijding door de Taliban bij de ontvoering van de vader van verzoeker. Verzoeker heeft in zijn land dus ontvlucht middels bijstand van zijn moeder op zeer jonge leeftijd. Door tragedie getroffen werd hij van zijn familie gescheiden tijdens zware overstromingen. Verzoeker kon zeer duidelijk aangeven waar hij zich bevond, welke overstromingen het betrof en hoe hij voor vrij lange tijd getracht heeft zijn familie te vinden, zonder succes.

Verzoeker is dan ook in de absolute onmogelijkheid ook maar enige stap te ondernemen om identiteitsdocumenten of andere aan te leveren. Het gegeven dat de commissaris hiermee geen rekening heeft gehouden, toont aan dat men bij het onderzoek ten gronden niet de vereiste aandacht heeft geschonken aan de persoonlijke kenmerken van verzoeker.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden, Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie voor zijn vertrek uit Afghanistan of regio van herkomst, moet worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk verbleven heeft in een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het verblijf in Iran is slechts een gevolg geweest van de onmogelijkheid zijn familie terug te vinden. Het relaas van verzoeker gaat veel verder terug dan zijn verblijf in Iran. Om de geloofwaardigheid van het verblijf in Iran te kunnen toetsen, dient men eerst een onderzoek te doen naar het verblijf in Pakistan waar verzoeker van zijn familie werd gescheiden.

Het is in het kader van de problemen die verzoeker heeft gekend in Pakistan dat verzoeker ten einde raad onder voorwendselen naar Iran is gelokt om daar tewerkgesteld te worden. Verzoeker zelf die op dat ogenblik minderjarigen was, waarschijnlijk rond 15 jaar, gaf duidelijk aan onder welke omstandigheden hij naar Iran werd overgebracht. In Iran verbleef verzoeker niet in grote verstedelijkte centra maar ver van alle contacten quasi opgesloten in een kippenboerderij.

De commissaris heeft zijn vragen vooral gericht naar het leven in Iran, de omgang met de plaatselijke bevolking, de verblijfsdocumenten, de mogelijke verschillen tussen de categorieën Afghanen aanwezig in Iran, zonder rekening te houden met de bijzondere aard van verzoeker en het gegeven dat hij werd opgesloten, uitgebuit in een afgelegen kippenboerderij. Verzoeker gaf duidelijk aan onder welke omstandigheden en met welke regelmaat hij de boerderij kon verlaten om zich naar een klein dorp te begeven waar hij met het weinige geld dat hij ontving basiszaken kon aanschaffen.

De ongeloofwaardigheid die het commissariaat besluit heeft betrekking op de zeer beperkte kennis van verzoeker met betrekking tot het leven in Iran, hetgeen gelet op zijn achtergrond tewerkstelling en profiel volkomen normaal is.

Het commissariaat gaat namelijk uit van de minimale vereiste basiskennis die een Afghanen zou moeten hebben over het leven in Iran, mocht deze zich bevinden in verstedelijkte of semi verstedelijkte gebieden. Het specifieke aan het verblijf van verzoeker is dat hij tewerkgesteld werd (door een koppelbaas?) In de afgesloten kippenboerderij. Men kan niet spreken van slavernij of dwangarbeid, maar de omstandigheden waarbinnen alles gebeurde heeft vele kenmerken met hetgeen wij mensenhandel zouden omschrijven.

De gebrekkige kennis van verzoeker is dan ook volkomen te rechtvaardigen gelet op zijn profiel.

In casu werd vastgesteld niet op de hoogte beneven adressen in Iran. Toen gevraagd werd naar het adres waar u Woonde in Iran zei u immers dat er daar geen adres is (CGVS 13/02/201 g, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er, in tegenstelling tot Afghanistan, Iran wel exacte adressen gebruikt. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u het zelf niet weet van andere plaatsen, maar dat u geen nummer zag in de kippenboerderij waar u verbleef (CGVS 13/02/2018, p. 6). Toen u gevraagd werd in welke straat de boerderij verklaarde u dat er geen straat was, maar dat het een dorp was waar de kippenboerderij lag waar u verbleef (CGVS 13/02/2018, p. 6). Uit de Informatie waar het CGVS over beschikt blijkt echter duidelijk dat er in Iran zowel straatnamen als huisnummers worden gebruikt in adressen (zie administratief dossier). Dat u niet weet dat er in Iran exacte adressen worden gehanteerd, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf op de helling.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij weinig tot geen contact had met Iraanse burgers, quasi nooit de kippenboerderij verliet en dan ook niet op de hoogte was van deze elementen. Opnieuw gaat de commissaris uit van de kennis van een doorsnee Afghanen in verstedelijk gebied en niet van iemand met het profiel als verzoeker.

Verder weet u Weinig over de economische situatie in Iran. Zo verklaarde u dat de economische situatie in Iran goed was en dat u daar alle producten kon kopen (CGVS 13/02/2018, p. 7). Gevraagd of er sommige producten waren die u niet kon kopen, verklaarde u dat u het niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 7). uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat In de periode waarin u in Iran verbleef, levensmiddelen een enorme prijsstijging kenden ten gevolge van economische sancties die door Westerse landen werden opgelegd (zie administratief dossier). Hierdoor gingen de prijzen van onder andere melk, fruit en vlees de hoogte in, waardoor het In sommige winkels niet meer verkri'gbaar was. Ook een aantal geneesmiddelen waren niet meer beschikbaar. Uw verklaring dat u steeds op de kippenboerderij verbleef is niet afdoende (CGVS 13/02/2018. p. 12). Zelfs als u zelf geen inkopen zou doen, zou u minstens moeten weten waarom er bev»alde producten niet meer op tafel kwamen. Bovendien verklaarde u niets te weten over de zogenaamde kippencrisis in Iran (CGVS 13/02/2018, p. 7). U verklaarde dat u niet wist wanneer het gebeurde en dat u het zelf niet meemaakte (CGVS 13/02/2018, p. 7). uit informatie die het CGVS ter beschikking heeft blijkt echter dat de prijzen van kip zodanig de hoogte in gingen, dat er sprake was Van een kippencrisis (zie administratief dossier).

Aangezien u zelf in de kippensector werkte ten tijde van deze crisis, is het niet aannemelijk dat u hier helemaal niets zou weten. Deze elementen ondergraven bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran.

Opnieuw kan niet anders dan gesteld worden dat het commissariaat geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker. Verzoeker zoekt geen gemakkelijksoplossing maar heeft duidelijk aangegeven in welke omstandigheden waar hoe waarom hij in deze kippenboerderij is terechtgekomen. Het is te gemakkelijk voor de commissaris om te zeggen dat het te gemakkelijk is. Het profiel van verzoeker is duidelijk en kan voldoende bevestigd worden uit het relaas.

Voorts was u niet op de hoogte van de registratieprocedure voor Afghanen in Iran. gevraagd wat de naam is voor een verblijfskaart voor Afghanen in Iran, waarop u. antwoordde dat u zelf geen moeite had gedaan om documenten te krijgen, en dat de Afghanen bij u in de kippenboerderij ook geen documenten hadden (CGVS 13/02/2028, p. e). Gevraagd wat de naam van dergelijke kaart was, verklaarde u dat u het niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 8). U zei tevens geen Afghanen te kennen meteen verblijfskaart (CGVS 13/02/2018, p. B). Er werd gepolst op welke manier u aan een kaart zou kunnen komen, waarop u verklaarde dat het wordt aangekondigd door de overheid wanneer men een kaart kan afhalen, maar dat u niets hoorde (CGVS 13/02/2018, p. 8). Gevraagd hoe de overheid het laat weten, verklaarde u dat het via de tv en het nieuws wordt verspreid, maar u weet niet over andere manieren (CGVS 13/02/2018, p. 8). Op de Vraag of een verblijfskaart altijd geldig is of niet, antwoordde u dat u geen kaart had, dus dat u het niet wist (CGVS 13/02/2018, p. e). uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de registratieprocedur  amayesh—, wordt genoemd en dat deze kaarten moeten worden hernieuwd (zie administratief dossier), Het klopt inderdaad dat de hernieuwing van verblijfskaarten onder andere via de televisie wordt aangekondigd. Dat u echter niet weet wat de naam van een verblijfskaart Voor Afghanen In Iran is. Is weinig aannemelijk in het bijzonder omdat u verklaarde dat er in de kippenboerderij uitsluitend Afghanen werkten (CGVS 13/02/2018, p. 7, 9). Er wordt niet van verwacht dat u precies weet hoe de hele registratieprocedure verloopt, maar u Zou minstens op de hoogte moeten zijn van de naam aangezien vijf jaar in Iran zou hebben verbleven. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u vooral in de kippenboerderij was, dat de grote baas met de ploegbaas sprak en dat u verder met niemand anders contact had (CGVS 13/02/2018, p. S), Dit is echter geen afdoende uitleg om te verklaren waarom u hier niet meer over kan vertellen, temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u wel buiten de kippenboerderij bent geweest, met name om af en toe kledij te komen, toen u ziek was, en toen u enkele maanden elders werkte (CGVS 13/02/2018, p. 6, p. 10). Dit element van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf.

Niet enkel de commissaris maar ook verzoeker dient in herhaling te vallen. Verzoeker gaf aan dat hij op de kippenboerderij weliswaar toegang had tot beperkte media en dat hij via deze media ook vernam dat er een procedure bestond om de verlenging van de kaarten te bekomen (aankondiging tijd voor verlenging), voor het overige is het zo dat in de afgelegen gebieden - zoals waar verzoeker verbleef en dan bovendien quasi opgesloten was – er geen mogelijkheid was om dergelijke kaart te bekomen of een verlenging aan te vragen.

Volgens uw verklaringen had u geen documenten om te werken in Iran (CGVS 12/12/2017; p. 16). U zei dat het standaard was voor Afghanen om geen documenten te hebben, dat het hetzelfde was voor iedereen (CGVS 12/12/2017, p. 16). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is het zo dat men een werkvergunning nodig heeft om legaal te kunnen werken in Iran (zie administratief dossier). Het klopt dat veel Afghanen op de zwarte markt worden tewerkgesteld (zie administratief dossier). Gevraagd of er controles waren op het werk, verklaarde u dat dit niet het geval was (CGVS 13/02/2018, p. 8). Toen u de vraag werd gesteld of uw baas had verteld wat -u moest doen in het geval er een controle zou komen, verklaarde u dat er nooit een controle is geweest (CGVS 13/02/2018, p. 8). Op de vraag of er een probleem voor u zou zijn in het geval er een controle zou komen, antwoordde u dat er mannen bij de poort kwamen als er kippen waren in de boerderij, en dat enkel de ploegbaas met hen mocht spreken (CGVS 13/02/2018, p. 8). U zei dat u niet aan de poort mocht komen als er iemand was (CGVS 13/02/2018, p. 8). Gevraagd of het een probleem was dat u werkte zonder documenten, beweerde u dat het binnen de boerderij geen probleem was, maar dat wanneer men buiten de boerderij werd tegengehouden wel een probleem was (CGVS 13/02/2018, p. 9). U verklaarde bovendien dat er politie naar de boerderij kwam (CGVS 13/02/2018, p. 9). Volgens uw verklaringen kon de politie de Afghanen zien die er werkten, en dat ook zij geen documenten hadden (CGVS 13/02/2018, p. 9). Het is echter weinig aannemelijk dat u niets Weet over controles bij bedrijven, in het bijzonder omdat u verklaarde te werken zonder werkvergunning (CGVS 12/12/2017, p. 16), Uit de informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat de Iraanse overheid controles op zwartwerk aanscherpte in de periode dat u

werkzaam was in de kippenboerderij (zie administratief dossier). Het is mogelijk dat er in die vijfjaar dat u werkzaam was in Iran geen controle plaatsvond 'n het bedrijf waar u werkte. Dit neemt echter niet weg dat u wel zou moeten weten dat er Controles zijn op illegale werknemers en kan er verwacht worden dat de baas van het bedrijf waar u werkte richtlijnen had. Indien er toch een controle zou komen, in het bijzonder omdat u verklaarde dat er alleen maar Afghanen werkten in het bedrijf en niemand documenten had (CGVS 13/02/2018, p. 7, 9). Dat u verklaarde hier niets over te weten, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen Over uw verblijf In Iran. Dat u uitgebreid kan vertellen over het werk dat u deed in de kippenboerderij (CGVS 12/ i 2/2017, p. 15-16) doet hier geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, aangezien u dit beroep ook elders kon uitoefenen.

Verzoeker was jaren actief in de kippenboerderij dit reeds vanaf jonge leeftijd. Hij werd daar geplaatst door de vertrouwenspersoon die hem uit Pakistan had gebracht. Verzoeker kreeg strikte richtlijnen die hij moest volgen en verliet quasi nooit de boerderij. De boerderij zelf was gelegen in een vrij afgelegen gebied waardoor controles zo goed als uitgesloten waren. Dat verzoeker in detail kon uitleggen hoe het dagelijks leven er aan toe ging in de boerderij, wat zijn specifieke taken waren en hoe dit alles was opgebouwd, toont aan dat verzoeker wel degelijk het beroep heeft uitgeoefend. Het commissariaat merkt terecht op dat dit beroep ook elders in de wereld zou kunnen uitgevoerd zijn, maar samen met de geloofwaardige verklaringen afgelegd over zijn verblijf in Pakistan en de overgang naar Iran, komt het verhaal wel geloofwaardig over. Dat verzoeker weinig tot niets afweet van de Iraanse gebruiken en wetten om is uiteraard terug te brengen tot het feit dat in dit afgelegen gebied verzoeker buiten de Afghanen werkzaam op de boerderij zelf, geen contact had met anderen.

Wie de uiteindelijke eigenaar van de boerderij is en hoe deze geconnecteerd was, kon verzoeker niet echt plaatsen. Zoals in Iran vaak gebruikelijk, zijn de politieke en andere invloeden van de eigenaar determinerend om te weten of er al dan niet controle kan zijn. Ook hiermee heeft commissariaat geen rekening gehouden.

Het geheel van verklaringen met betrekking tot Pakistan, zijn verblijf aldaar, het verlies van zijn familie, is er aanleiding toe dat verzoeker naar Iran is gevlucht, overgebracht. Verzoeker heeft daar dan ook zelf geen eigen initiatief genomen en is door zijn jonge leeftijd eerder het slachtoffer van de gebeurtenissen dan de instigator

Het geheel van geloofwaardige verklaringen van de feiten zoals zij zich hebben voorgedaan in Pakistan en het gegeven dat ook het commissariaat niet twijfelt aan het beroep in de kippenboerderij, noopt er toe te besluiten dat verzoeker wel degelijk lange tijd in Iran heeft verbleven zonder documenten.

Verzoeker heeft dan ook - gelet op zijn profiel – geloofwaardige verklaringen afgelegd.

Daarnaast werden u vragen gesteld Over deportaties uit Iran naar Afghanistan. Zo verklaarde u dat er Afghanen worden teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS 13/02/2018, p. 5). Gevraagd om meer te vertellen zei u dat Afghanen zich lieten registreren om terug te keren naar Afghanistan (CGVS 13/02/2018, p. 9). Gepeild naar nog meer details herhaalde u dat ze worden geregistreerd en dat ze dan terugkeren (CGVS 13/02/2018, p. 10). U verklaarde dat ze dit gebeurde op vrijwillige basis (CGVS 13/02/2018, p. 10). Op de vraag of Afghanen werden teruggestuurd naar Afghanistan zonder dat ze het wilden, verklaarde u dat ze gedwongen worden gestuurd naar het gevecht in Syrië en Irak (CGVS 13/02/2018, p. 10). Het klopt inderdaad dat er Afghanen zijn in Iran die vrijwillig terugkeren naar Afghanistan, en dat daar een soort van registratie voor bestaat (zie administratief dossier). Er is echter ook sprake van gedwongen terugkeer naar Afghanistan, voornamelijk voor Afghanen die niet geregistreerd zijn (zie administratief dossier). Aangezien u zelf in Iran verbleef als niet-geregistreerde Afghaan, 's het weinig aannemelijk dat u de risico's niet kent van uw verblijf in Iran zonder geldige documenten. Dat sommige mensen naar Syrië Worden gestuurd klappt inderdaad, maar er kan ook worden verwacht dat u op de hoogte bent van deportaties naar Afghanistan. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijf in Iran verder op de helling.

Verzoeker heeft wel degelijk aangegeven dat er een risico bestond op deportatie. Verzoeker gaf duidelijk aan dat de gedeporteerden de keuze kregen terug te keren naar Afghanistan dan wel te vechten in Syrië. Dit komt overeen met de informatie van het commissariaat en heeft in geen geval voor gevolg dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou moeten bevonden worden. Verzoeker bevestigde en erkende het gevaar voor deportaties, vrijwillige dan wel gedwongen.

Voorts kan u het CGVS weinig informatie geven over uw Verklaring dat er mensen naar Syrië en Irak werden gestuurd (CGVS 12/12/2017, p. 7; CGVS 13/02/2013, p. 10). Gevraagd om meer te vertellen hierover, verklaarde u dat men een training krijgt wanneer men wordt opgepakt, en dat ze dan naar een plaats worden gebracht om te vechten (CGVS 13/02/2018, p. 10). U verklaarde dat ze ook u hadden opgepakt, maar dat u ontsnapte (CGVS 13/02/2018, p. 10). U verklaarde niet te weten waar deze trainingen plaatsvinden, en u bent niet op de hoogte van de naam die wordt gegeven aan mensen die naar Syrië werden gestuurd (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gepolst naar de reden waarvoor ze moesten vechten, beweerde u dat u het niet wist waarvoor of voor wie er moest gevochten worden (CGVS 13/02/2018, p. 10). Zet dat ze werden meegenomen om daar te vechten (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd ten slotte aan welke kant ze moesten vechten zei u dat ze naar de grens werden gebracht om daar te vechten, maar dat u zelf niet ging en het daarom niet weet (CGVS 13/02/2018, p. 10). Dat u naast het feit dat er soms mensen naar Syrië worden gestuurd verder niets anders weet hierover, is weinig aannemelijk. U verklaarde dat de teamleider u had verteld dat dit soms gebeurde (CGVS 12/12/2017, p. 17), maar dan kan ook verwacht worden dat u meer informatie zou hebben hierover, volgens informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat deze groep mensen Ljwa Fatemyoun heet, en dat het voornamelijk gaat over sjiïeten die hiervoor worden gerekruteerd (zie administratief dossier). Aangezien u vijf jaar Iran heeft verbleven, kan minstens worden verwacht dat u zou weten over de naam en over het feit dat voornamelijk sjiïeten werden gerekruteerd, zeker aangezien u zelf soenniet bent (CGVS 12/12/2017, p. 4). Dat u niet meer weet hierover behalve loutere feit dat Afghanen naar Syrië worden gestuurd tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran eens te meer aan.

Ook hier weer gaat het CGVS uit van algemene kennis eigen aan Afghanen in verstedelijkte gebieden. Verzoeker leefde in een kippenboerderij, had weinig tot geen contact met derden....

Wat de Iraanse kalender en Iraanse feestdagen betreft, blijkt u ook hier weinig over te weten. Zo werd u gevraagd welke feestdagen er zijn in Iran die niet door Afghanen worden gevierd, waarop u antwoordde dat u het niet wist omdat u geen feesten vierde in Iran (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd wanneer de dag van de revolutie wordt gevierd in Iran, zei u dat Nieuwjaar goed gevierd wordt daar (CGVS 13/02/2018, p. 10). De vraag herhaald zei u dat u enkel wist dat mensen op zondag uitstappen deden, maar dat u de dagen niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat op 22 Bahman de dag van de revolutie wordt herdacht met een feest dat enkele dagen duurt (zie administratief dossier). Gelet op het feit dat u vijf jaar in Iran zou hebben verbleven, kan worden aangenomen dat u weet over het bestaan van deze feestdag, temeer daar de eigenaar van de kippenboerderij waar u zou gewerkt hebben een Iraniër zou zijn (CGVS 13/02/2018, p. 9). Dat dit niet het geval is ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verblijf in Iran. Ook uw kennis over de kalender is erg beperkt. Als antwoord op de vraag welke maanden er zijn in de Iraanse kalender, antwoordde u "die twaalf maanden" (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd naar de namen van de maanden, somde u op: hamal, saur, saratan, jeuz, dalwa (CGVS 13/02/2018, p. 10). Of dit namen zijn van de Iraanse kalender of van een andere kalender, weet u niet. U zei dat het enkel tussen u gebruikt werd, en dat u niet naar school ging om de andere dingen te weten (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gepeild van welke kalender de maanden waren die u opnoemde, zei u dat het van de Dari kalender is (CGVS 13/02/2018, p. 11). Op de vraag of de namen van de Iraanse kalender dezelfde zijn of anders, verklaarde u dat het zou kunnen dat het hetzelfde is (CGVS 13/02/2018, p. 11). Aangezien u verklaarde gedurende vijf jaar in Iran te hebben gewoond, zou u minstens op de hoogte moeten zijn van het feit dat er in Iran een andere kalender wordt gebruikt met andere maanden (zie administratief dossier). Dat u verklaarde niet te weten of de kalender dezelfde is of niet, is niet aannemelijk indien u inderdaad vijf jaar in Iran verbleef. Dit element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran.

Herhaling, verzoeker leefde in een kippenboerderij, afgesloten van de wereld, met andere Afghanen, niet in verstedelijk gebied!

Het CGVS blijft weigeren rekening te houden met het profiel van verzoeker.

Voorts verklaarde u dat u televisie keek wanneer u in Iran verbleef (CGVS 13/02/2018, p. 7). Gevraagd naar welke zenders u keek zei u "Lamar en Tol", en dat u enkel die twee zenders kon zien in Iran (CGVS 13/02/2018, p. 11). Volgens uw verklaringen zijn dit Afghaanse televisiezenders (CGVS 13/02/2018, p. 11), wat klopt met de informatie die op het CGVS beschikbaar is. Gevraagd welke Iraanse televisiezenders er zijn zei u dat u niet keek naar de Iraanse zenders, dus dat u het niet weet (CGVS 13/02/2018, p. 11). Het is inderdaad aannemelijk dat u voornamelijk naar Afghaanse televisie keek, maar dat neemt niet weg dat u op de hoogte zou moeten zijn van Iraanse televisiezenders, in het

bijzonder omdat u verklaarde een televisie ter beschikking te hebben (CGVS 13/02/2018, p. 7). Dat u dit niet weet trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran verder in twijfel.

Er is geen reden om aan te nemen dat verzoeker naar Iraanse zenders zou kijken, nu hij de taal niet machtig is en wel de beschikking had over Afghaanse zenders.

Ten slotte kan u het CGVS geen informatie geven over de ordediensten in Iran. Gevraagd welke ordediensten er zijn, verklaarde u dat u uooral in de kippenboerderij woonde en dat u nergens anders bent geweest (CGVS 13/02/2018, p. 11). u zei dat u enkel bezin was met uw werk en dat u niet weet over de andere dingen daar (CGVS 13/02/2018, p. 11). U weet niet wat bassidj is en u kent sepah evenmin (CGVS 13/02/2018, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Iraanse revolutionaire garde (sepa,h) en zijn paramilitaire vleugel (bassidj) veel macht hebben in Iran (zie administratief dossier). De bassidj is een vrijwillige paramilitaire organisatie die in elke tak van de samenleving actief is en toeziet op de binnenlandse veiligheid (zie administratief dossier). Als u VIM jaar in Iran zou hebben verbleven, dan zou u minstens moeten weten wat de naam bassidj en sepah zijn als ze u genoemd worden. Dat u zelfs niet over deze basiskennis beschikt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran.

Verzoeker kan enkel herhalen, hij woonde afgelegen, geïsoleerd.....

Dat u wel weet dat u geen simkaart kan kopen in Iran (CGVS 12/12/2017, p. 16) en dat u zonder verblijfskaart niet in openbare ziekenhuizen terecht kon voor medische hulp (CGVS 13/02/2018, p. 7) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Iran.

Het gegeven dat verzoeker niet naar een ziekenhuis kon gaan, moet gekaderd worden in een veel ruimere context aangezien het in deze omstandigheden was dat verzoeker werd opgepakt. verzoeker heeft dan ook in persoon ondervonden hoe moeilijk het was om medische zorgen te ontvangen. Verzoeker gaf zelf aan dat er geen ziekenwagen tot bij de boerderij kon komen omdat het veel te ver was. (bewijs van afgelegen karakter van de boerderij).

Dit element versterkt de geloofwaardigheid van het relaas!

Nopens subsidiaire:

....U werd de mogelijkheid geboden om te overleggen met uw advocaat, wat u afsloeg (CSVS 13/02/2018, p. 12).

Het was niet noodzakelijk om te overleggen aangezien verzoeker mede gelet op zijn profiel én zeer geloofwaardige verklaringen over Pakistan (verlies familie etc) heeft afgelegd. Dat de omstandigheden waarin verzoeker naar Iran is gegaan ook duidelijk geschetst zijn, maar dat hiermede geen rekening werd gehouden.

Het overleg met de raadsman heeft bovendien een vertrouwelijk karakter en kan niet als element beschouwd worden om te oordelen over de geloofwaardigheid van verklaringen, dit gaat rechtstreeks in tegen het recht om bijstand zoals vervat in het EVRM.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn, minstens moet vastgesteld worden dat er geen ernstig onderzoek is gevoerd.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interview reeds beperkt kon uiteenzetten en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending van de rechten van verdediging aan.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie*
- onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.*

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij geen enkele recente analyse van de veiligheidssituatie uitvoert ten aanzien van de specifieke doelgroep van teruggekeerde Afghaanse asielzoekers, ook al zou men voorhouden dat men de afkomst van verzoeker niet kent. Verzoeker zou moeten teruggestuurd worden naar Afghanistan en mensen dient een algemeen analyse te worden uitgevoerd.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr.

2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Iran. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) de vaststelling dat verzoeker niet weet dat er in Iran exacte adressen worden gehanteerd de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verblijf op de helling zet, dat (ii) verzoeker weinig weet over de economische situatie in Iran, dat (iii) verzoeker niet op de hoogte was van de registratieprocedure voor Afghanen in Iran, dat (iv) het weinig aannemelijk is dat verzoeker niets weet over controles bij bedrijven, in het bijzonder omdat hij verklaarde te werken zonder werkvergunning, dat (v) het weinig aannemelijk is dat verzoeker de risico's niet kent van zijn verblijf in Iran zonder geldige documenten, dat (vi) het weinig aannemelijk is dat verzoeker naast het feit dat er soms mensen naar Syrië worden gestuurd verder niets anders hierover weet, dat (vii) verzoeker weinig weet over de Iraanse kalender en Iraanse feestdagen, dat (viii) verzoeker niet op de hoogte is van Iraanse televisiezenders en dat (ix) verzoeker geen informatie kan geven over de ordediensten in Iran. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf in Iran, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De aangevoerde middelen kunnen wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming een alomvattende benadering hanteert waarbij rekening wordt gehouden met alle elementen uit het rechtsplegingsdossier die in deze van belang kunnen zijn

Gelet op deze alomvattende benadering, wijst de Raad er op dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er bij de aanvang van zijn gehoor op het CGVS op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn werkelijke nationaliteit, regio van herkomst en mogelijke andere plaatsen van verblijf voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Op basis van de stukken van het administratief dossier is de Raad immers van oordeel dat verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit en zijn herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst wordt er op gewezen dat *in casu* geen documenten voorliggen die verzoekers herkomst uit Afghanistan en Afghaanse nationaliteit staven. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen hierover voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat zijn herkomst uit Afghanistan geloofwaardig kan worden geacht. Dit is te dezen niet het geval.

Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verschillende vragen ontweek over het dorp in Afghanistan waar hij voorhoudt geboren te zijn. Verzoeker ging niet in op de vragen of zijn familie of zijn moeder hem over het dorp vertelden, en gevraagd om te vertellen wat hij weet over zijn dorp, antwoordde verzoeker dat hij er niet veel over weet en dat hij jong was toen hij vertrok (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 4 en 5). Hoewel verzoeker volgens zijn verklaringen op jonge leeftijd uit Afghanistan is vertrokken, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat hij via zijn moeder toch wel iets heeft gehoord over de plaats waar hij geboren is en vijf jaar verbleven heeft en dat hij daar toch wel iets over zou kunnen vertellen. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn, doet afbreuk aan zijn verklaringen uit Afghanistan afkomstig te zijn.

Tevens blijkt verzoeker weinig te weten over de zogenaamde "*mohajir*" kaarten, documenten die naar zijn zeggen nodig waren voor Afghanen om zich in Pakistan te registreren. Zo wist verzoeker niet hoe lang deze documenten geldig waren en kende hij de naam niet van de organisatie waar de kaarten ter verlenging omgewisseld werden (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 8).

Voorts is het opmerkelijk dat verzoeker in Pakistan wel soms buiten televisie keek, doch nooit naar Afghaanse zenders (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 12), temeer nu hij zelf in het verzoekschrift aangeeft dat hij tijdens zijn verblijf in Iran de beschikking had over Afghaanse zenders en om deze reden niet naar Iraanse zenders keek. Ook valt het op dat verzoeker, hoewel hij weet dat er in Afghanistan een andere kalender is, de maanden van deze Afghaanse kalender niet kent (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 17-18). De omstandigheid dat in Pakistan geen Afghaanse data werden gebruikt, kan niet verklaren dat verzoeker geen enkele notie zou hebben van de Afghaanse kalender. Er kan immers van worden uitgegaan dat hij hiermee via zijn moeder toch in aanraking zou zijn gekomen. Daarnaast blijkt verzoeker niet te weten welke munteenheid in Afghanistan gebruikt wordt (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 18). Dat verzoeker erg klein was toen hij uit Afghanistan vertrok, kan niet verklaren dat hij hiervan nooit gehoord heeft. Er kan immers redelijkerwijze verondersteld worden dat hij hiervan moet gehoord hebben van zijn moeder, zo zij daadwerkelijk van Afghanistan afkomstig zijn.

Wat ook ten zeerste verbaast, is dat verzoeker in het geheel niets afweet van de taliban (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 19). Dit is zeer bevreemdend aangezien verzoeker zelf

verklaarde dat zijn vader voor de taliban gewerkt heeft en erdoor ontvoerd werd (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 4). Dat verzoeker hierover nooit informatie heeft ingewonnen, doet afbreuk aan zijn asielrelaas.

Daarbij komt ten slotte dat verzoeker niet wist wanneer de laatste presidentsverkiezingen waren in Afghanistan en dat hij niet wist wanneer Karzai verkozen werd (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 19-20).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, die al geen documenten kan voorleggen die zijn herkomst uit Afganistan en zijn Afghaanse nationaliteit aantonen, nauwelijks kennis heeft van zijn voorgehouden land van herkomst. De omstandigheid dat hij dit land op zeer jonge leeftijd verlaten heeft, kan dit niet verklaren. Verzoeker heeft immers na zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan nog geruime tijd samen met zijn moeder en broers in Pakistan gewoond, zodat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat hij thans toch een zekere kennis heeft van zijn land van herkomst, zo hij (en zijn moeder) daadwerkelijk daarvan afkomstig zouden zijn.

Dat de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden nationaliteit en herkomst, wordt nog meer in de hand gewerkt door de vaststelling dat verzoeker niet oprecht is over zijn profiel en over zijn verblijf in Iran.

Wat betreft zijn profiel, verklaarde verzoeker dat hij niet kan lezen en schrijven in het Pashtou (adm. doss., stuk 11, gehoorverslag 12 december 2017, p. 11). Nochtans slaagde hij erin zowel bij de DVZ als op het CGVS telkenmale op identieke wijze een professionele handtekening te plaatsen. Voor iemand die beweert niet te kunnen lezen en schrijven mag dit ten zeerste verbazen.

Wat betreft verzoekers verblijf in Iran, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing hierover te ontcrachten of te weerleggen.

In de eerste plaats kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij oordeelt dat de vaststelling dat verzoeker niet weet dat er in Iran exacte adressen worden gehanteerd, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verblijf in Iran op de helling zet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"In casu werd vastgesteld niet op de hoogte bent van adressen in Iran. Toen u gevraagd werd naar het adres waar u woonde in Iran zei u immers dat er daar geen adres is (CGVS 13/02/2018, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er, in tegenstelling tot Afghanistan, Iran wel exacte adressen gebruikt. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u het zelf niet weet van andere plaatsen, maar dat u geen nummer zag in de kippenboerderij waar u verbleef (CGVS 13/02/2018, p. 6). Toen u gevraagd werd in welke straat de boerderij lag, verklaarde u dat er geen straat was, maar dat het een dorp was waar de kippenboerderij lag waar u verbleef (CGVS 13/02/2018, p. 6). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt blijkt echter duidelijk dat er in Iran zowel straatnamen als huisnummers worden gebruikt in adressen (zie administratief dossier)."

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij weinig tot geen contact had met Iraanse burgers en *quasi* nooit de kippenboerderij verliet, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken van zijn gebrekkige kennis, zonder evenwel de voorgaande vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Hij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont hij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zouden zijn. Van iemand die beweert gedurende vijf jaar in Iran verbleven te hebben, kan immers worden verwacht dat hij weet dat men daar exacte adressen hanteert.

Voorts stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoeker weinig weet over de economische situatie in Iran. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zo verklaarde u dat de economische situatie in Iran goed was en dat u daar alle producten kon kopen (CGVS 13/02/2018, p. 7). Gevraagd of er sommige producten waren die u niet kon kopen, verklaarde u dat u het niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat in de periode waarin u in Iran verbleef, levensmiddelen een enorme prijsstijging kenden ten gevolge van economische sancties die door Westerse landen werden opgelegd (zie administratief dossier). Hierdoor gingen de prijzen van onder andere melk, fruit en vlees de hoogte in, waardoor het in sommige winkels niet meer verkrijgbaar was. Ook een aantal geneesmiddelen waren niet meer beschikbaar. Uw verklaring dat u steeds op de kippenboerderij verbleef is niet afdoende (CGVS 13/02/2018, p. 12). Zelfs

als u zelf geen inkopen zou doen, zou u minstens moeten weten waarom er bepaalde producten niet meer op tafel kwamen. Bovendien verklaarde u niets te weten over de zogenaamde kippencrisis in Iran (CGVS 13/02/2018, p. 7). U verklaarde dat u niet wist wanneer het gebeurde en dat u het zelf niet meemaakte (CGVS 13/02/2018, p. 7). Uit informatie die het CGVS ter beschikking heeft blijkt echter dat de prijzen van kip zodanig de hoogte in gingen, dat er sprake was van een kippencrisis (zie administratief dossier). Aangezien u zelf in de kippensector werkte ten tijde van deze crisis, is het niet aannemelijk dat u hier helemaal niets over zou weten.”

Waar verzoeker aanhaalt dat hierbij geen rekening werd gehouden met zijn profiel, beperkt hij zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Nu verzoeker als profiel opgaf dat hij in Iran in een kippenboerderij gewerkt heeft, kan hij niet dienstig voorhouden dat men van hem niet mocht verwachten dat hij op de hoogte was van de kippencrisis die daar tijdens zijn voorgehouden verblijf plaats greep. Ook wat betreft de overige aangehaalde elementen kon van verzoeker overigens verwacht worden dat hij ervan op de hoogte was, indien hij daadwerkelijk gedurende de aangegeven periode in Iran heeft verbleven. De Raad volgt dan ook de commissaris-generaal waar deze concludeert dat deze elementen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Iran ondergraven.

Vervolgens merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden op dat verzoeker niet op de hoogte was van de registratieprocedure voor Afghanen in Iran. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U werd gevraagd wat de naam is voor een verblijfskaart voor Afghanen in Iran, waarop u antwoordde dat u zelf geen moeite had gedaan om documenten te krijgen, en dat de Afghanen bij u in de kippenboerderij ook geen documenten hadden (CGVS 13/02/2018, p. 8). Gevraagd wat de naam van dergelijke kaart was, verklaarde u dat u het niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 8). U zei tevens geen Afghanen te kennen met een verblijfskaart (CGVS 13/02/2018, p. 8). Er werd gepolst op welke manier u aan een kaart zou kunnen komen, waarop u verklaarde dat het wordt aangekondigd door de overheid wanneer men een kaart kan afhalen, maar dat u niets hoorde (CGVS 13/02/2018, p. 8). Gevraagd hoe de overheid het laat weten, verklaarde u dat het via de tv en het nieuws wordt verspreid, maar u weet niet over andere manieren (CGVS 13/02/2018, p. 8). Op de vraag of een verblijfskaart altijd geldig is of niet, antwoordde u dat u geen kaart had, dus dat u het niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de registratieprocedure amayesh- wordt genoemd en dat deze kaarten moeten worden hernieuwd (zie administratief dossier). Het klopt inderdaad dat de hernieuwing van verblijfskaarten onder andere via de televisie wordt aangekondigd. Dat u echter niet weet wat de naam van een verblijfskaart voor Afghanen in Iran is, is weinig aannemelijk in het bijzonder omdat u verklaarde dat er in de kippenboerderij uitsluitend Afghanen werkten (CGVS 13/02/2018, p. 7, 9). Er wordt niet van u verwacht dat u precies weet hoe de hele registratieprocedure verloopt, maar u zou minstens op de hoogte moeten zijn van de naam aangezien u vijf jaar in Iran zou hebben verbleven. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u vooral in de kippenboerderij was, dat de grote baas met de ploegbaas sprak en dat u verder met niemand anders contact had (CGVS 13/02/2018, p. 8). Dit is echter geen afdoende uitleg om te verklaren waarom u hier niet meer over kan vertellen, temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u wel buiten de kippenboerderij bent geweest, met name om af en toe kledij te komen, toen u ziek was, en toen u enkele maanden elders werkte (CGVS 13/02/2018, p. 6, p. 10).”

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het in de afgelegen gebieden, zoals het gebied waar hij verbleef en bovendien *quasi* opgesloten was, onmogelijk was om een dergelijke kaart te bekomen of om de verlenging ervan aan te vragen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien verklaart dit niet dat verzoeker niet eens op de hoogte was van de naam van de verblijfskaart voor Afghanen in Iran. Dat verzoeker dit niet weet, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verblijf in Iran verder op de helling.

Verder stelt de commissaris-generaal terecht dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niets weet over controles in Iran bij bedrijven, in het bijzonder omdat hij verklaarde daar te werken zonder een werkvergunning. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Volgens uw verklaringen had u geen documenten om te werken in Iran (CGVS 12/12/2017, p. 16). U zei dat het standaard was voor Afghanen om geen documenten te hebben, dat het hetzelfde was voor iedereen (CGVS 12/12/2017, p. 16). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt is het zo dat men een werkvergunning nodig heeft om legaal te kunnen werken in Iran (zie administratief dossier). Het klopt dat veel Afghanen op de zwarte markt worden tewerkgesteld (zie administratief dossier). Gevraagd of er controles waren op het werk, verklaarde u dat dit niet het geval was (CGVS 13/02/2018, p. 8).

Toen u de vraag werd gesteld of uw baas had verteld wat u moest doen in het geval er een controle zou komen, verklaarde u dat er nooit een controle is geweest (CGVS 13/02/2018, p. 8). Op de vraag of er een probleem voor u zou zijn in het geval er een controle zou komen, antwoordde u dat er mannen bij de poort kwamen als er kippen waren in de boerderij, en dat enkel de ploegbaas met hen mocht spreken (CGVS 13/02/2018, p. 8). U zei dat u niet aan de poort mocht komen als er iemand was (CGVS 13/02/2018, p. 8). Gevraagd of het een probleem was dat u werkte zonder documenten, beweerde u dat het binnen de boerderij geen probleem was, maar dat wanneer men buiten de boerderij werd tegengehouden wel een probleem was (CGVS 13/02/2018, p. 9). U verklaarde bovendien dat er politie naar de boerderij kwam (CGVS 13/02/2018, p. 9). Volgens uw verklaringen kon de politie de Afghanen zien die er werkten, en dat ook zij geen documenten hadden (CGVS 13/02/2018, p. 9). Het is echter weinig aannemelijk dat u niets weet over controles bij bedrijven, in het bijzonder omdat u verklaarde te werken zonder werkvergunning (CGVS 12/12/2017, p. 16). Uit de informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat de Iraanse overheid controles op zwartwerk aanscherpte in de periode dat u werkzaam was in de kippenboerderij (zie administratief dossier). Het is mogelijk dat er in die vijf jaar dat u werkzaam was in Iran geen controle plaatsvond in het bedrijf waar u werkte. Dit neemt echter niet weg dat u wel zou moeten weten dat er controles zijn op illegale werknemers en kan er verwacht worden dat de baas van het bedrijf waar u werkte richtlijnen had indien er toch een controle zou komen, in het bijzonder omdat u verklaarde dat er alleen maar Afghanen werkten in het bedrijf en niemand documenten had (CGVS 13/02/2018, p. 7, 9). Dat u verklaarde hier niets over te weten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran. Dat u uitgebreid kan vertellen over het werk dat u deed in de kippenboerderij (CGVS 12/12/2017, p. 15-16) doet hier geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, aangezien u dit beroep ook elders kon uitoefenen."

Verzoeker laat nogmaals gelden dat hij *quasi* nooit de kippenboerderij verliet en dat de boerderij zelf gelegen was in een vrij afgelegen gebied waardoor controles zo goed als uitgesloten waren. Dit neemt echter niet weg dat hij wel zou moeten weten dat er in Iran controles zijn op illegale werknemers en dat er kan worden verwacht dat de baas van het bedrijf waar hij voor werkte richtlijnen had indien er toch een controle zou komen, in het bijzonder omdat verzoeker verklaarde dat er alleen maar Afghanen werkten in het bedrijf en niemand van hen documenten had. Waar verzoeker nog betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat het in Iran gebruikelijk is dat politieke en andere invloeden van de eigenaar determinerend zijn om te weten of er al dan niet controle kan zijn, wordt er op gewezen dat hij dit gegeven op het CGVS nooit heeft aangereikt. Aldus beperkt verzoeker zich tot een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn gebrekkige kennis, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Hij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont hij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zouden zijn.

Daarna acht de commissaris-generaal het terecht weinig aannemelijk is dat verzoeker de risico's niet kent van zijn verblijf in Iran zonder geldige documenten en dat verzoeker naast het feit dat er soms mensen naar Syrië worden gestuurd hierover verder niets anders weet. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Daarnaast werden u vragen gesteld over deportaties uit Iran naar Afghanistan. Zo verklaarde u dat er Afghanen worden teruggestuurd naar Afghanistan (CGVS 13/02/2018, p. 9). Gevraagd om meer te vertellen zei u dat Afghanen zich lieten registreren om terug te keren naar Afghanistan (CGVS 13/02/2018, p. 9). Gepeild naar nog meer details herhaalde u dat ze worden geregistreerd en dat ze dan terugkeren (CGVS 13/02/2018, p. 10). U verklaarde dat ze dit gebeurde op vrijwillige basis (CGVS 13/02/2018, p. 10). Op de vraag of Afghanen werden teruggestuurd naar Afghanistan zonder dat ze het wilden, verklaarde u dat ze gedwongen worden gestuurd naar het gevecht in Syrië en Irak (CGVS 13/02/2018, p. 10). Het klopt inderdaad dat er Afghanen zijn in Iran die vrijwillig terugkeren naar Afghanistan, en dat daar een soort van registratie voor bestaat (zie administratief dossier). Er is echter ook sprake van gedwongen terugkeer naar Afghanistan, voornamelijk voor Afghanen die niet geregistreerd zijn (zie administratief dossier). Aangezien u zelf in Iran verbleef als niet-geregistreerde Afghaan, is het weinig aannemelijk dat u de risico's niet kent van uw verblijf in Iran zonder geldige documenten. Dat sommige mensen naar Syrië worden gestuurd klopt inderdaad, maar er kan ook worden verwacht dat u op de hoogte bent van deportaties naar Afghanistan. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijf in Iran verder op de helling.

Voorts kan u het CGVS weinig informatie geven over uw verklaring dat er mensen naar Syrië en Irak werden gestuurd (CGVS 12/12/2017, p. 17; CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd om meer te vertellen hierover, verklaarde u dat men een training krijgt wanneer men wordt opgepakt, en dat ze dan naar een plaats worden gebracht om te vechten (CGVS 13/02/2018, p. 10). U verklaarde dat ze ook u hadden opgepakt, maar dat u ontsnapte (CGVS 13/02/2018, p. 10). U verklaarde niet te weten waar deze

trainingen plaatsvinden, en u bent niet op de hoogte van de naam die wordt gegeven aan mensen die naar Syrië werden gestuurd (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gepolst naar de reden waarvoor ze moesten vechten, beweerde u dat u het niet wist waarvoor of voor wie er moest gevochten worden (CGVS 13/02/2018, p. 10). U zei dat ze werden meegenomen om daar te vechten (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd ten slotte aan welke kant ze moesten vechten zei u dat ze naar de grens werden gebracht om daar te vechten, maar dat u zelf niet ging en het daarom niet weet (CGVS 13/02/2018, p. 10). Dat u naast het feit dat er soms mensen naar Syrië worden gestuurd verder niets anders weet hierover, is weinig aannemelijk. U verklaarde dat de teamleider u had verteld dat dit soms gebeurde (CGVS 12/12/2017, p. 17), maar dan kan ook verwacht worden dat u meer informatie zou hebben hierover. Volgens informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat deze groep mensen Liwa Fatemyoun heet, en dat het voornamelijk gaat over sjiieten die hiervoor worden gerekruteerd (zie administratief dossier). Aangezien u vijf jaar in Iran heeft verbleven, kan minstens worden verwacht dat u zou weten over de naam en over het feit dat voornamelijk sjiieten werden gerekruteerd, zeker aangezien u zelf soenniet bent (CGVS 12/12/2017, p. 4). Dat u niet meer weet hierover behalve loutere feit dat Afghanen naar Syrië worden gestuurd tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Iran eens te meer aan."

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit de gehoorverslagen die zich in het administratief dossier bevinden niet dat verzoeker *"duidelijk aan(gaf) dat de gedeporteerden de keuze kregen terug te keren naar Afghanistan dan wel te vechten in Syrië"*. Hij verklaarde enkel dat Afghanen zich vrijwillig gingen registreren om terug te keren naar Afghanistan en dat ze, als ze gepakt worden, gedwongen worden teruggestuurd naar het gevecht van Syrië en Irak (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2018, p. 9-10). Voorts beperkt verzoeker zich tot het vergoelijken van zijn gebrek aan kennis over het terugsturen van mensen uit Iran naar Syrië en Irak, zonder evenwel de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen hierover, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden op gewezen dat verzoeker weinig weet over de Iraanse kalender en de Iraanse feestdagen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

"Zo werd u gevraagd welke feestdagen er zijn in Iran die niet door Afghanen worden gevierd, waarop u antwoordde dat u het niet wist omdat u geen feesten vierde in Iran (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd wanneer de dag van de revolutie wordt gevierd in Iran, zei u dat Nieuwjaar goed gevierd wordt daar (CGVS 13/02/2018, p. 10). De vraag herhaald zei u dat u enkel wist dat mensen op zondag uitstappen deden, maar dat u de dagen niet wist (CGVS 13/02/2018, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat op 22 Bahman de dag van de revolutie wordt herdacht met een feest dat enkele dagen duurt (zie administratief dossier). Gelet op het feit dat u vijf jaar in Iran zou hebben verbleven, kan worden aangenomen dat u weet over het bestaan van deze feestdag, temeer daar de eigenaar van de kippenboerderij waar u zou gewerkt hebben een Iraniër zou zijn (CGVS 13/02/2018, p. 9). Dat dit niet het geval is ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verblijf in Iran. Ook uw kennis over de kalender is erg beperkt. Als antwoord op de vraag welke maanden er zijn in de Iraanse kalender, antwoordde u "die twaalf maanden" (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gevraagd naar de namen van de maanden, somde u op: hamal, saur, saratan, jauza, dalwa (CGVS 13/02/2018, p. 10). Of dit namen zijn van de Iraanse kalender of van een andere kalender, weet u niet. U zei dat het enkel tussen u gebruikt werd, en dat u niet naar school ging om de andere dingen te weten (CGVS 13/02/2018, p. 10). Gepeild van welke kalender de maanden waren die u opnoemde, zei u dat het van de Dari kalender is (CGVS 13/02/2018, p. 11). Op de vraag of de namen van de Iraanse kalender dezelfde zijn of anders, verklaarde u dat het zou kunnen dat het hetzelfde is (CGVS 13/02/2018, p. 11). Aangezien u verklaarde gedurende vijf jaar in Iran te hebben gewoond, zou u minstens op de hoogte moeten zijn van het feit dat er in Iran een andere kalender wordt gebruikt met andere maanden (zie administratief dossier). Dat u verklaarde niet te weten of de kalender dezelfde is of niet, is niet aannemelijk indien u inderdaad vijf jaar in Iran verbleef."

Verzoeker komt niet verder dan (nogmaals) te stellen dat hij samen met andere Afghanen in een kippenboerderij leefde, afgesloten van de wereld, om zijn gebrek aan kennis over de Iraanse kalender en Iraanse feestdagen te vergoelijken. Hiermee slaagt hij er evenwel niet in de voornoemde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Van iemand die beweert vijf jaar in Iran te hebben verbleven, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij van dergelijke zaken op de hoogte is, temeer daar de eigenaar van de kippenboerderij, waar hij voorhiel altijd te leven, een Iraniër zou zijn. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte blijkt te zijn doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verblijf in Iran.

Bovendien stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker niet op de hoogte is van Iraanse televisiezenders. Zo verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij in Iran enkel naar Afghaanse televisiezenders keek, dan nog staat dit er niet aan in de weg dat van hem, die beweert gedurende ongeveer vijf jaar in Iran te hebben verbleven en daar naar televisie keek, verwacht kan worden dat hij op de hoogte zou zijn van (enkele) Iraanse televisiezenders, ook al had hij dan geen reden om ernaar te kijken. Naar een televisiezender niet kijken, is immers nog iets geheel anders dan deze niet te kennen. Dat verzoeker niet weet welke Iraanse televisiezenders er zijn, trekt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verblijf in Iran verder in twijfel.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Iran ook nog in twijfel getrokken door de vaststelling dat hij op het CGVS geen informatie kon geven over de ordediensten in Iran. Gevraagd welke ordediensten er zijn, verklaarde hij dat hij vooral in de kippenboerderij woonde, dat hij nergens anders is geweest, dat hij enkel bezig was met zijn werk en dat hij niets weet over andere dingen daar (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2018, p. 11). Verzoeker weet niet wat "*bassidj*" is en kent "*sepah*" evenmin (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2018, p. 11). Nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Iraanse revolutionaire garde ("*sepah*") en zijn paramilitaire vleugel ("*bassidj*") veel macht hebben in Iran. De "*bassidj*" is een vrijwillige paramilitaire organisatie die in elke tak van de samenleving actief is en toeziet op de binnenlandse veiligheid (adm. doss., stuk 22, map met 'landeninformatie', documenten nrs. 12 en 13). Als verzoeker daadwerkelijk gedurende vijf jaar in Iran zou hebben gewoond voor zijn vertrek naar Europa, dan zou hij minstens moeten weten wat de namen "*bassidj*" en "*sepah*" zijn als deze genoemd worden. Dat verzoeker zelfs niet over deze basiskennis beschikt, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Iran. Dat verzoeker afgelegen en geïsoleerd woonde, vermag dit niet te verklaren.

Dat verzoeker wel weet dat hij in Iran zonder verblijfskaart niet in openbare ziekenhuizen terecht kon voor medische hulp (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2018, p. 7) en dat hij in Iran geen simkaart kan kopen (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 13 februari 2018, p. 16), doet geen afbreuk aan al de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijf in Iran.

Gelet op al het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en van Afghanistan afkomstig is. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn vrees voor de taliban omwille van de ontvoering van zijn vader, en dit nog daargelaten de actualiteit van deze vrees.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aannemelijk gemaakt afkomstig te zijn uit Afghanistan en de Afghaanse nationaliteit te hebben en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan, doch moet enig verband met zijn persoon aannemelijk worden gemaakt, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn nationaliteit en herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN